

хо-то си: чуеш ли нѣщо?

И. Чуѣъ че чука: цѣкъ, цѣкъ, цѣкъ.

М. Тури сега ухо-то си при главѣ-тъ ми: азъ ще помислѣъ нѣщо; опитай ся и виждь, можеш ли чу мысль-тъ ми?

И. Нѣ, мамо, нищо не ся чуе.

М. Душа-та ми не издава гласъ кога мысли, и за това не можеш да ѣъ чуеш: можеш да чуеш само гласъ-тъ ми, кога ти казувамъ онова, що мыслиѣъ.

И. Това е много чудно, мамо; душа-та трѣбе да е много различна отъ сичко, колко-то гледамъ, или слушамъ.

М. Наистинѣъ, но можеш ли да вкусишь, или да подушишь или да похванешъ душѣ-тъ ми?

И. Нѣ, мамо; азъ не могъ нито да вкусиѣъ, нито да подушиѣъ, нито да похванѣъ нѣкому душѣ-тъ, нито моѣъ-тъ.

М. Не можеш да ми кажешъ душа-та ти валчеста ли е, или четвъроѣгълна, или дълга, или къса, или червена, или бѣла, или черна, или зелена, или жълта: не можеш да ми кажешъ че има шаръ, или видъ, или има гласъ, както звѣнецъ-тъ, или кавалъ-тъ, или както друго нѣщо. Така пакъ не можеш да речешъ, че душа-та ти има вкусъ както друго нѣщо, или че има миризма: нито че е яка или мека, нито че може да ся хваща, както ся хваща друго нѣщо.

И. Какъ ся наричатъ, мамо, сичкы-ты ве-